

RELATII PRIETENEȘTI, COLABORARE

MULTILATERALĂ

Ieri s-a încheiat vizita oficială pe care Majestatea Lor Imperiale Șahinșahul Aryamehr și Farah Pahlavi Șahbanu a Iranului au efectuat-o în România, la invitația președintelui Consiliului de Stat, Nicolae Ceaușescu, și a tovarășei Elena Ceaușescu.

Succedind la numai câteva luni întâlnirii pe care cei doi șefi de stat au avut-o la Teheran, vizita suveranului iranian — oaspete pentru a treia oară pe pământul românesc — a constituit un eveniment de majoră însemnătate în evoluția tradiționalelor relații de prietenie și colaborare statornice între țările și popoarele noastre.

Promovind pe plan extern, după cum este bine cunoscut, o politică de independență națională, de dezvoltare a raporturilor cu toate statele, indiferent de sistemul lor social-politic, în spiritul coexistenței pașnice, Republica Socialistă România și Iranul au găsit căi propice pentru înțelegere și colaborare prietenească, reciproc avantajoasă, ceea ce corespunde atât intereselor ambelor noastre popoare, cât și intereselor generale ale păcii, securității și cooperării internaționale. Relațiile româno-

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMĂNII

iraniene se bazează pe principiile egalității în drepturi, independenței și suveranității naționale, neamestecului în treburile interne, renunțării la forță și la amenințarea cu forța.

Frecvențele întâlnirilor româno-iraniene la cel mai înalt nivel, care și-au dovedit din plin utilitatea și rodnicia, extinderea continuă a schimburilor economice și comerciale, realizările pe tărîmul formelor noi de cooperare, acordurile încheiate în acest scop, intensificarea contactelor în multe alte domenii — știință, artă, cultură —, conlucrarea în privința afirmării politicii de pace și cooperare internațională ilustrează, în mod elocvent, evoluția pozitivă din ultimii ani a relațiilor dintre România și Iran, conferind totodată acestor relații perspective deosebite de rodnice în direcția diversificării și amplificării lor.

În acest context, vizita în România a Majestatei Sale Imperiale Șahinșahul Iranului, Mohammad Reza Pahlavi Aryamehr — pe care opinia publică din țara noastră a salutat-o cu interes și satisfacție, întîmpinîndu-i și înconjurîndu-i pe înalții oaspeți cu caldă simpatie și considerație — a marcat, desigur, ca o expresie a dorinței comune manifestate de popoarele noastre, o nouă contribuție majoră la consolidarea și dezvoltarea colaborării româno-iraniene pe multiple planuri, căreia Acordul de cooperare pe termen lung semnat în aceste zile la București îi conferă o bază foarte bună, o largă perspectivă. După cum la fel se poate spune că această vizită — în cursul căreia au avut loc convorbiri oficiale fructuoase între cei doi șefi de stat și au fost semnate importante documente comune — constituie o contribuție de seamă la soluționarea problemelor contemporaneității, prin abordarea lor realistă, prin formularea clară și hotărîta a principiilor ce trebuie să guverneze astăzi raporturile dintre state. În acest sens, Declarația solemnă a Republicii Socialiste România și Iranului, semnată de cei doi șefi de stat — care reia fondul unor documente similare semnate anterior de țara noastră cu Belgia, Luxemburg, Pakistan, Sudan, Olanda și Italia — va exercita o influență pozitivă nu numai asupra relațiilor dintre cele două țări, ci va constitui — totodată — un nou factor de stimulare în vasta operă de instaurare între state a unor raporturi întemeiate pe normele dreptului internațional și în deplină concordanță cu tendințele majore ale evoluției contemporane.

Prin întreaga ei desfășurare, prin rezultatele obținute, vizita suveranului iranian a marcat un moment nou și important în cronica relațiilor dintre România și Iran, a căror continuă dezvoltare corespunde intereselor ambelor noastre popoare, cauzei păcii și cooperării internaționale.

CONTRIBUȚII LA O DISCUȚIE CARE ÎNCEPE SĂ PRINDĂ CONTUR

ÎN CE MĂSURĂ AR FI POSIBILĂ, LA NOI, O DIVIZIE NAȚIONALĂ A CU 18 ECHIPE ?

În ultimele săptămîni, se discută în lumea fotbalului despre mărirea numărului echipelor participante la Divizia A de la 16, cît cuprinde actualmente primul eșalon valoric al soccerului românesc, la 18.

Discuția aceasta — animată, cum e și normal, în special de cercurile de suporteri ai unor echipe mai mult sau mai puțin amenințate cu retrogradarea și care vîd în această eventuală formulă o posibilitate de „salvare” — are chiar și unele ecouri în presă.

Bineînțeles, din sursă oficială n-a răzbătut pînă acum nimic, nu se vorbește la F.R.F. nici în sprijinul, nici în defavoarea ideii. Singurul „punct de sprijin” concret pentru acceptarea unei asemenea posibilități îl oferă înlînirea din luna ianuarie din Capitală dintre Biroul federal și antrenorii echipelor divizionare, în cadrul căreia s-a discutat în treacăt și despre revederea sistemului competițional, dar referirile care s-au făcut atunci nu lăsau impresia că vizează prima categorie valorică, ci mai curînd Divizia C.

Argumentele în sprijinul ideii mării numărului echipelor participante la Divizia A pornesc, în primul rînd, de la avantajul unei mereu mai largi reprezentări geografice. Concret, o serie de centre importante, orașe mari, instituții sau unități importante, cu mai vechi sau mai noi tradiții fotbalistice, s-ar găsi în situația de a avea în continuare echipă în A, de a nu ieși (cel puțin competițional) dacă nu valoric) din circuitul virfurilor. Acest lucru ar oferi, desigur, satisfacții unui mare număr de spectatori, de iubitori ai fotbalului.

De asemenea, nu poate fi ignorat nici un alt aspect, de această dată tehnic, acela că numărul jocurilor oficiale la care ar fi obligați jucătorii frunțași — sau presupus frunțași — ar crește, apropiindu-se sau chiar egalînd numărul de meciuri pe un an competițional din țări cu fotbal foarte avansat. (Facem această referire, în legătură cu unele reproșuri aduse fotbalului nostru de performanță, în cadrul cărui s-ar juca mai puțin decît în alte țări).

Concomitent se pun însă și probleme mai greu de rezolvat, apar dificultăți, cele mai acute fiind cele de calendar, de găsire a datelor necesare disputării etapelor în plus. Actualmente, cu 16 echipe, Divizia A are nevoie de 30 de date pe an. Mărindu-se numărul echipelor la 18, ar fi nevoie de 34 de date, deci campionatul s-ar lungi cu încă patru etape, ceea ce reprezintă, teoretic, încă o lună de zile, în formula clasică a unui meci pe săptămînă.

Ce ne oferă observațiile asupra calendarului competițional din ultimii ani, în sprijinul acestei idei? Din păcate, prea puține elemente încurajatoare.

Iată, să luăm ediția actuală a campionatului. Condițiile noastre climatice nu ne permit să începem turul prea devreme, deoarece în iulie și august sînt călduri foarte mari. În fiecare an, campionatul nostru

divizionar A se inaugurează în jurul lui 15 august și nu se poate spune că, în primele sale etape, condițiile climatice sînt cele mai bune. [Mai ales că — să nu uităm acest amănunt — în toată țara nu avem decît în două orașe (București și Constanța) posibilități de a organiza partide în nocturnă, deci pe o temperatură acceptabilă]. Astă-țoamnă, turul s-a încheiat la 15 decembrie, dată destul de înaintată, plină de riscuri, pentru că — dacă am și prelungit turul cu două etape — nu există deloc garanția că Divizia A ar fi la adăpost de niște intemperii care ne-au ocolit prin excepție.

Să trecem la retur. În această pri-

jucătorii au ajuns s-o trateze ca atare !?

S-ar putea sugera ca mărirea numărului de date să se facă prin încă patru programări miercuri. Este însă de discutat în ce măsură s-ar mai putea găsi aceste date, în mod rezonabil. Să nu uităm că toamna sînt meciurile din cupele europene (care ocupă 4 sau 6 zile de miercuri în cazul unor bune comportări ale echipelor noastre), că există zile de miercuri și pentru meciuri ale echipei naționale sau — cerință justificată — pentru anumite trialuri sau verificări, cu parteneri străini, ale reprezentativei. După cum, poate că ar trebui ca revalorificarea Cupei României să înceapă chiar de la F.R.F. și printr-o programare „mai în față”, duminică și în plin sezon, nu pe ici, pe colo, prin găuri găsite în calendar, la date neregulate și fluctuante sau „în asalt”, ca în acest sezon. Desigur, printr-o forțare la maximum, s-ar găsi soluții pe hîrtie pentru întocmirea unui calendar în formula cu 18 echipe în Divizia A dar ar trebui să ne punem și întrebarea în legătură cu vacanța jucătorilor, cu odihna lor, pentru că un calendar comportă nu numai programări de jocuri, ci și perioadele de pregătire de vară și de iarnă, dinaintea turului și a returului, care trebuie și ele avute în vedere.

Trecînd însă peste aceste considerații, credem că nu greșim dacă punem și o altă întrebare: în ce măsură corespunde intereselor reale, tehnice ale fotbalului nostru de performanță mărirea la 18 a numărului echipelor din primul eșalon ?

Sau, dacă vreți, în ce măsură fondul de jucători de valoare de care dispunem poate asigura „dotarea” a 18 loturi de cîte 20 de jucători de așa manieră încît să avem un campionat divizionar A echilibrat și de nivel tehnic ridicat, corespunzător cerințelor competitive pe plan internațional ? Ni se pare, judecînd după numărul meciurilor de nivel corespunzător din actuala formulă, cu 16 echipe, că o mărire a numărului de echipe în A, fără garanția existenței fondului de jucători de valoare corespunzător, ar fi în detrimentul mediei valorice generale a campionatului nostru și așa destul de săracă, cu implicații directe nefaste asupra numărului de spectatori care asistă la meciuri.

Iată de ce sugerăm ca o eventuală intenție de a se mări numărul echipelor din Divizia A să fie supusă unei largi și competente discuții, unei temeinice și obiective analize a avantajelor și dezavantajelor sale, fiind consultați antrenorii, conducătorii de cluburi (problemele bugetare nu trebuie nici ele ignorate !), colegii divizionar A, jucătorii frunțași etc.

În orice caz, pentru a oferi elemente în plus pentru o posibilă discuție, iată numărul de echipe participante actualmente la Divizia A într-o serie de țări europene:

- 14 echipe: R.D. Germană, Cehoslovacia, Polonia, Albania.
- 16 echipe: U.R.S.S., Ungaria, Italia, Portugalia, Turcia, Austria, Belgia, România.
- 18 echipe: Iugoslavia, Olanda, Spania, Bulgaria, Scoția, R. F. Germania, Grecia.
- 20 echipe: Franța.
- 22 echipe: Anglia.

Evident, am dat acest mic tabel în scop pur informativ, orientativ. În fond, fixarea numărului de echipe din primul eșalon valoric al fotbalului dintr-o țară este o chestiune relativă, de valoare, de tradiție, de climă, de dotări tehnico-organizatorice, de ansamblu competițional la alte eșaloane, de posibilități economice ale echipelor etc. După cum, la fel de adevărat este că în aproape fiecare țară s-au înregistrat oscilații, după un număr oarecare de ani. Chiar actualmente, de exemplu, Belgia discută trecerea de la 16 la 18, în timp ce Franța urmărește reducerea de la 20 la 18 echipe.

Oricum, pînă se va comunica ceva oficial în legătură cu intențiile forului de conducere a fotbalului nostru, am scris acest articol pentru a oferi cititorilor cîteva subiecte de reflecție pe o temă care începe să preocupe...

Radu URZICEANU

BUCUREȘTI. Centrarea-șut a lui Marica a fost deviată în gol de fundașul Cristache, scorul devenind 5-1 pentru craioveni ! (Fază din meciul Steaua — Universitatea Craiova 2-6)

